

Sygn. akt IV CNP 28/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 lutego 2010 r.,
w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 sierpnia 2012 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od powoda na rzecz pozwanego
zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa
kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia wydanego przez Sąd Apelacyjny w dniu 23 lutego 2012 r., w którym w oparciu o art. 49 k.p.c. wyłączono od rozpoznania sprawy imiennie wskazanych sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – stosownie do treści art. 424¹ § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze - przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych sytuacjach, określonych w § 2 powołanego przepisu, skarga przysługuje od prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Powołany przepis określa zatem precyzyjnie, jakie orzeczenie wydane w postępowaniu cywilnym może zostać zaskarżone tym środkiem zaskarżenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje bowiem od każdego orzeczenia, jakie zostało wydane przez sąd a jedynie od tych, które w przepisach wyraźnie zostały określone. Tym samym, ten szczególny środek przysługuje od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.), w sytuacjach wyjątkowych także od wyroków sądu pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.) oraz od postanowień wydanych w postępowaniu nieprocesowym, które zostały określone w art. 519² k.p.c.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia wydanego przez Sąd Apelacyjny w dniu 23 lutego 2012 r., w którym w oparciu o art.

49 k.p.c. wyłączono od rozpoznania sprawy imiennie wskazanych sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym.

Mając na względzie treść art. 424¹ § 1 k.p.c. w powołanym wyżej brzmieniu należy stwierdzić, że orzeczenie zaskarżone skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mieści się w hipotezie tego unormowania, a w konsekwencji wniesienie tego środka zaskarżenia w zastanej sytuacji procesowej jest niedopuszczalne (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o treść art. 98 k.p.c.